

Luku 1 Kaikki on syvältä

Minä Linnea, olen aivan tavallinen ruotsinsuomalainen tyttö joka osaa neljää kieltä ja olen vain viisitoistavuotias, ja noin metri ja puolpitkä . Olen perinyt pituuteni isältäni. Muuten sovin valtion normaalimuotiin, minua voitaisiin käyttää keskiarvona tilastollisessa vuosikirjassa. Siniset silmät ja tukka samanvärinen kuin puolella ruotsalaisista eli ei minkään värinen. Olen keskiarvo oppilas Visbyn yläasteella. Olen jo 9. luokalla enkä ole vielääkään varma siitä, mitä haluaisin tehdä. Ehkä menen luontolinjalle. Rehellisesti sanottuna en tiedä. Äitini on huolissaan siitä että jäisin vielä heille asumaan lukion jälkeen, äitini haluaa vain jäädä asumaan hänen poikaystävänsä Björnin kanssa. Isäni kuoli kun olin 8 vuotias. Muistan sen päivän vieläkin kun äiti yritti selittää minulle miksi isäni kuoli. Hän sanoi:

– Isäsi joi jotain mitä hänen ei todellakaan olisi pitänyt juoda.

En silloin ymmärtänyt tarkalleen mitä se tarkoittaa mutta nyt tajuan kaiken.

Isälläni oli ollut sydänongelmia jo ihan syntymästä asti. Hänen ei todellakaan olisi pitänyt juoda niin paljon että hänen sydämensä pettää. Isän kuolema oli osoittanut minulle että joskus me kaikki kuolemme ja elämällä loppujen lopuksi ei ollut paljon väliä, se on varmaan yksi syy miksi mua ei kiinnosta koulu melkein ollenkaan. Olen vihainen isälleni että hän jätti meidät. Isän kuolema iski minuun aika kovaa mutta se iski kovempaa äitiini, äiti ottaa masennuslääkkeitä ja hän käy terapiassa kolme kertaa viikossa. Äitini ei todellakaan ole vielä päässyt siitä yli, mutta en ole minäkään. Vaikka luulen että olen unohtanut kaiken, kuitenkin jossain sisimmässäni on kaipuus jota ei voi korvata millään. Olen myös hyvin yksinäinen. En ole kovin hyvä sosiaalisissa tilanteissa, en vain osaa puhua ihmisille. Mutta ei minua haitta, en muutenkaan ymmärrä kavereitten tarkoitusta. Puhua pahaa toisista? Bileet? Hengaila? En ymmärrä. Paitsi yläasteella mulla oli "kaveri", hänen nimensä oli August. Me ei oltu kauhean läheisiä, me menttiin vain pari kertaa maalaamaan graffiteja kaupungin laitamille minne kukaan ei tule. Ne oli hyviä aikoja, olisi mahtavaa vielä olla Augustin kanssa mutta hän muutti Amerikkaan koska hänen isänsä sanoi että Augustilla olisi enemmän mahdollisuuksia menestyä kuin täällä Ruotsissa. Sen jälkeen olen luovuttanut kavereiden suhteen. Ehkä olen vain kateellinen ihmisille kenellä on oikeasti jonkinlainen kaveri jonka kanssa voi viettää aikaa. En tietenkään oletta että elämä olisi pelkkiä yksisarvisia ja sateenkaareja täynnä mutta joskus mietin mitä jos elämä voisi olla vähän helpompaa. Olisi kiva asua omassa asunnossa, nyt me asutaan vuokra asunnossa äitin kanssa. me asutaan vain pienessä yksiössä jossa on vain yksi makuuhuone, keittiö, olkkari ja vessa. Minä sain oman huoneen ja äiti nukkuu olkkarissa. Halusin maalata huoneeni seinät mustaksi mutta vuokraisäntä ei antanut lupaa. äitini mielestä olen kiittämätön. Äiti muistuttaa koko ajan mulle kuinka hyödytön olen ja kuinka käytän kaikki meidän rahat.

-Seuraavaksi haluat varmaan uuden kännykän! Huusi äiti raivoissaan minulle.

Luku 2 kodovyy treugolnik

Marssin huoneeseni kädet puuskassa .Katsoin ympärilleni ja tartuin kirjaani joka oli ollut mun työpöydällä jo tovin, mummoni oli antanut minulle sen kirjan syntymäpäivänäni. En ole vain vaivautunut lukemaan sitä, en ole mikään kirjojen fani ja mummoni tietää sen mutta hän sanoi että tykkäisin siitä. Menin kirjan ekalle sivulle ja aloin lukemaan. Yhtäkkiä

huomasin että olen jo sivulla 54. Aika oli mennyt nopeasti. Pistin kirjan takaisin työpöydälle ja lysähdin sängylle. Nyt paras viihde mitä voin keksiä on ajatella, nyt kun mieltii ajattelu on aliarvostettua ajattele että voit ajatella ihan mitä haluat! Jos suljet silmäsi voit nähdä kuvia tai "videoita" päässäsi ihan mistä vain haluat.

Voit vaikka kehittää pelejä päässäsi jos haluat. Aivot ja ihmisten ajattelu on paljon mielenkiintoisempaa kuin joku kännykkä.

- Linnea! TULE TYHJENTÄMÄÄN ASTIANPESUKONE! Huusi äiti.

Menin heti koska muuten tästä taas alkaisi hirveä tappelu.

Aloin tyhjentämään astianpesukonetta hitaasti sillä rehellisesti sanottuna olen hyvin laiska.

Äitini istui ruokapöydällä ja vain katsoi minua kun tyhjensin astianpesukonetta.

- Mitä sinä toljotat? Kysyin äidiltäni rasittuneella äänellä.

- Kiva vain että tulit heti kun sanoin, olen vain iloinen että minun ei tarvinnut tapella kanssasi

- Ok, sanoin ja jatkoin tyhjentämistä.

Vihaan sitä kun äiti puhuu muodollisesti.

Kun olin valmis kävelin olkkariin ja pistin telkkarin päälle ja aloin katsomaan olympialaisia.

- Ranskalainen Yannick Agnel johtaa ykkösenä miesten uima osiossa, sanoi toimittaja telkkarissa.

En jaksanut enään kuunnella äidin höpötystä siitä kuinka hän olisi halunnut olla olympialaisissa. Sanoin äidilleni heipat ja lähdin ulos.

Ulkona oli kylmä, syksy oli alkanut. Melkein kaikki lehdet oli jo maassa ja ne lehdet jotka olivat vielä puussa olivat menettäneet kauniin raikkaan vihreän värin. Halla puri ihoani kun kävelin märällä asfaltilla. Oli jo lähes pimeää. Menin istumaan pöydälle joka sijaitsi lähellä yhtä isoa metsää.

En tehnyt mitään. Suljin silmäni ja tunsin kuinka kylmä syys tuuli osui kehooni hellästi.

Tunsin pakkasen poskillani. Edes lapaset kädessäni eivät suojellut minua pakkaselta. Ainoa valo oli kuu joka loisti vahvemmin kuin koskaan. Tunsin olevani vapaa, kaikki stressi ja suru oli vain sulanut pois minusta. Hetken ajan päästä olin jo pois tästä maailmasta, olin jossain ihan muualla. En muistanut mitään tai nähnyt mitään, olin vain. En ollut enään edes tajuissani. Tunnetta on vaikea selittää, toivottavasti sinä ymmärrät. Hetken päästä tajusin että äiti huolestuu jos en palaa kotiin. Avasin silmäni mutta en ollut enään makaamassa puiston penkillä vaan seisoin jossain käytävällä. Katsoin ympärilleni. Lupaen etten nukahtanut. Yhtäkkiä kuuli jostakin äänen joka sanoi:

-Tervetuloa kodovyy treugolnik peliin, sanoi karmiva ääni.

-MISSÄ OLEN!? Huusin kauhuissani

- Sanoin jo höpsö, kodovyy treugolnik, Sanoi ääni rauhallisesti.

Mikä ihme on Kodovyy treugolnik.

Tunnelma käytävällä oli karmea ja viileää.

-Vieläkö seisot siinä, sinuna lähtisin jo juoksemaan. Sanoi ääni iloisesti.

Vaistomaisesti katsoin taakseni ja näin ison tumman hahmon joka vain toljotti minua. Se ei liikkunut. Se ei ollut ihminen vain jokin ihan muu asia. Ei kestänyt kauan kunnes aloin juoksemaa. Katsoin taakseni ja huomasin että olento oli poissa. Käytävä oli tyhjä ja hyvin pitkä. itse asiassa käytävä oli nii pitkä että en edes nähnyt sen loppua. Aloin jo ajattelemaan että tämä käytävä ei koskaan lopu. Jonkun ihmeen kaupalla en ollut vielä ollenkaan väsynyt. Kuten sanoin olen hyvin laiska ihminen enkä ole kauhean hyvässä kunnossa muutenkaan. Katsoin taas taakseni ja olento oli taas ilmestynyt. Sain pienen sydänkohtauksen ja aloin

juoksemaan vielä lujempaa. Tunsin adrenaliinin veressäni, tunsin kun se kiersi pitkin kehoani. Kun joku uhkaa sinua kehosi on valmis käyttämään kaikki voimat pakenemiseen. Olento ei pitänyt ääntä, se vain leijui. Ainoa ääni käytävällä tuli jaloistani.

Kun olin juossut vähän aikaa käytävän seinällä näkyi ovi. Se oli lähellä.

Tartuin oven nuppiin ja vedin oven auki. Ovesta ei kuullut narahdustakaan. Ovi näytti vanhalta ja kuluneelta joten se fakta että siitä ei kuulunut narahdustakaan oli ihmeellistä. Suljin oven nopeasti että se iso tumma olento ei pääsisi sisään. Kun olin sulkenut oven kunnolla katsoin taakseni. Olin päätenyt kirjastoon? Seiniä ei näkynyt vaan sen sijaan näin vain kirjahyllyjä. Kirjahyllyt olivat täynnä kirjoja, kirjat näyttivät vanhoilta ja kuluneilta.

Paikka kuitenkin näytti tutulta. Unohdin hahmon ihan kokonaan.

Katsoin ympärilleni ja yritin ymmärtää miksi paikka näyttää tutulta. Sitten muistin, se oli Vanha kirjasto Visbyyn keskustassa jossa minä ja isä käytiin joka lauantai lukemassa kirjoja. Pari vuotta sitte se purettiin sillä rakennus oli liian vanha ja keskustaan haluttiin rakentaa uusia taloja. Uusi kirjasto on nykyään pikkaisen syrjemässä. Tunsin paniikin sisälläni joka kasvoi ja kasvoi.

- Kokoa itsesi! Huusin itselleni

- Pelottaako sinua? No voi pikkuista, Sanoi ääni

- MIKÄ SINÄ OLET? Huusin itkun partaassa.

- Mikä minä olen? Miksi kertoisin sinulle, sanoi ääni

Yhtäkkiä kuulin romahduksen takaa. En uskaltanut katsoa taakseni. Jähmetyin vain paikoilleni. Näin sivusilmästä kuinka iso tumma hahmo liikkui sivusta. En pystynyt liikkumaan, mutta en voi jäädä tähän vain odottamaan kuolemaa. Vihdoinkin sain jalkani liikkumaan ja aloin juosta. Juoksin niin kovaa kuin pystyin. Kirjasto oli suuri mutta tiesin missä pääovi oli. Juoksin rappusia alas menin ison hallin halki etuovelle. Avasin oven nopeasti ja suljin sen perässäni.

Romahdin maahan ja aloin itkemään. En vieläkään ollut kotona.

- AAAAAAAA!

joku huusi pimeästä. Pelästyin ja seisahdin, katsoin äänen suuntaan, mutta en nähnyt mitään kuulin vain askeleita ja ne tulivat lähemmäs.

Pikkuhiljaa pystyin erottamaan pimeydestä ihmisen, Se lähestyi muo koko aja.

- AAAAAAAAAAAAA! Hän huusi taas

Nyt pystyin erottamaan hänet jo kokonaan. Se oli tyttö! Hän oli hyvin laiha, hänellä oli ohut ruskea tukka ja ruskeat silmät.

- JUOKSE, hän huusi kauhuissaan.

Tajusin sitten että tumma hahmo jahtaa häntä, aloin juoksemaan. Me juostiin noin viisi minuuttia kunnes me nähtiin ovi ja avattiin se hyvin nopeasti. Kun me suljettiin ovi, kuulimme vielä hahmon muminat oven takaa.

- Tule, meidän pitää saada rakennettua telttä, sanoi tyttö vähän huonolla suomen kielellä. Tyttö kaivoi vanhan näköisestä kassista kangasta.

- Saamme tästä tarpeeksi ison teltan meille molemmille, sanoi tyttö ja antoi ison kangas viipaleen minulle,

- Mikä sinun nimesi on? Ja miksi rakennamme telttaa? Kysyin hämmästyksissäni.

- Niin paljon kysymyksiä ja niin vähän liikettä, minun nimeni on katyuska mutta kaikki kutsuu minua katyaksi. Hän sanoi nopeasti ja katsoi minua tuimaalla katseella.

- Mitä minun pitäisi tehdä tällä? Kysyin hämmentyneenä.

- Näetkö nuo putket tuolla katossa? Pyöritä se kangas pala siihen, laita se solmuun ja se pitäisi olla hyvä, sanoi katya nopeasti samalla kun oli laittamassa kangasta putkeen kiinni.

Nousin seisomaan ja aloin matkimaan häntä. Katsoin kun hän solmi nopeasti kankaan putken ympärille. Kangas roikkui putkesta maahan sillein että pienen “majan” sisällä olisi voinut istua.

Olin hämmästynyt kuinka nopeasti katya onnistui solmimaan sen kankaan putken ympärille. Katya katsoi minua, tarttuu kankaaseen ja solmi sen.

Katya katsoi minua tuimalla katseella ja meni istumaan hänen kankaansa alle.

- Tulenko minäkin? Kysyin Katyalta

- JOO TULE NYT! Katya huusi kankaan alta.

Menin nopeasti istumaan Katyan viereen. Meidän “maja” eli tässä tapauksessa kaksi isoa kangas palaa oli yllättävän kotoisa.

- Niin miksi rakensimme tämän majan? Kysyin Katyalta.

- Että olisimme turvassa, nuo varjo hyypiöt voi tulla koska vain, sanoi katya hiljaa.

- Muuten tiedätkö mitään tästä paikasta? kysyin Katyalta samoilta kun vilkaisin nopeasti Katyan kasvoja jotka olivat tuimat ja vihaisen näköiset.

-AI TIEDÄNKÖ? Huusi Katya. Tiedän tästä paikasta melkein kaiken! Mutta voinko luottaa sinuun?

- Kyllä! En kerro kenellekkään, sanoin hiljaisella äänellä.

-Selvä. Eli vuonna 1941 toisen maailmansodan aikana neuvostoliitto tarvitsi uuden tietokone järjestelmän jolla he voisi jäljittää Saksalaisia. Neuvostoliitto kuitenkin koodasi tämän paikan, he eivät silloin vielä tajunnut mitä he ovat tehneet mutta parin vuoden päästä mies nimeltään Nicolai Slavic oli tutkinut epäonnistunutta koodaus yritystä mutta epäonnistui tutkimuksissaan. Koodi oli liian monimutkainen ja sen ajan tietokoneet ei ollut vielä tarpeeksi kehittyneitä koodin käynnistämiseen. Kuitenkin vuonna 1984 nainen nimeltä Nadya Orlova oli käynyt arkistoja läpi ja oli löytänyt sen hyvin vanhan ja monimutkaisen koodin. Tietokoneet oli jo parempia tähän aikaan joten hän otti koodin arkistosta ja kirjoitti koodin taas uudestaan tietokoneelle. Koodi oli hankala ja vaikea kirjoittaa, koodi ei myöskään ollut selvä vain juuri toisin päin, koodi oli kirjoitettu kämäsesti mutta koodi ei ollut aloittelijan käsiälää. Nadya sai koodin toimimaan ja käynnisti koodin. Hänellä ei ollut hajuakaan kuinka voimakas koodi oli. Ruudulle putkahti käytävä, Nadya tiesi että hän oli löytänyt jotain hyvin suurta koska kuva ruudulla oli niin selvä että olisi vaikea kuvitella että tämä on tehty vuonna 1941. Nadya kuitenkin tutki koodia pari vuotta ja hän selvitti että tämä koodi oli tuottanut kokonaisen simulaation joka on jotenkin yhdistetty ihmisten ajatuksiin. Simulaatio toimii näin: Sinun aivoistasi tulee ajatus aaltoja joita koodi nappaa. Kysyt varmaan miten? Koodi hippuset leijuu molekyylien avulla. Ne ovat siis hyvin pieniä, tänne tulee ihmiset jotka ovat aivan liian syvällä ajatuksissaan sillä kun koodi saa niitä ajatus aaltoja ja koodi tunnistaa sen kun ihminen ajattelee liian “syvälle”. Kuulostaa tyhmältä mutta juttu on näin: Häin syvän ajattelun tilaan on vaikea, päästä itse asiassa niin vaikeaa päästä että vain noin 7 ihmistä vuodessa joutuu tänne. Tämä kuulostaa ihan hullulta mutta voit myös joutua tänne jos GKP saa sinut tulemaan tänne pakolla, se tehtiin minullekin. Olin puhunut liikaa neuvostoliiton ja nykyisen Venäjän salaisuuksista, sanoi Katya totisella äänellä.

- Mutta kuunteleeko he meitä juuri nyt? Kysyin huolestuneena.

- Varmaankin, sanoi Katya rauhallisesti

- Etkö ole huolissasi siitä? Kysyin peloissani

- En juurikaan, onko sillä loppujen lopuksi edes väliä. Ihan niinkuin me tultaisiin selviämään täältä.

Katsoin Katyaa huolestuneena. Mitä hän tarkoittaa sillä että me emme muka selviäisi?

- Hei Katya, mitä tarkoitat sillä että emme muka selviäisi?

- No sitä että seuraava ovi minne astumme voi olla meidän viimeinen ovi jonka me avaamme, sanoi Katya hiljaa ja katsoi minua suoraan silmiini.
- Tiesin että tämä paikka ei ollut mikään maailman turvallisin mutta en olisi koskaan voinut ajatella että voisimme kuolla täällä.
- Mutta jos tämä on vain koodattu "peli" eikö kaikki ole sitten vain pixeleistä tehtyä massaa.
- ETKÖ KUUNNELLUT MITÄ SANOIN, tämä paikka on vaarallinen vaikka tämä paikka on koodattu se ei tarkoita että me ollaan. Me ollaan oikeasta maailmasta, muut asiat saat selvittää sitten ajan myötä, en joudu enään vaikeuksiin.
- Me istuttiin meidän majassamme, en uskaltanut edes avata suutani. Katya oli hyvin sinnikäs ja vihaisen oloinen. Hän ei ollut hymyillyt tai sanonut mitään.
- Yritin kehittää keskustelun aihetta.
- No miten päivä on muuten mennyt? Kysyin
- Me ollaan Neuvostoliiton kehittämässä simulaatiossa ja sinä kysyt että miten mun päivä on mennyt?! Oletko ihan sekasin päästäs, huusi Katya vihaisella äänellä.
- Tätäkö ihmiset tarkoittaa kun he sanovat että venäläiset ovat tylyjä ja että he eivät koskaan hymyile, en ennen uskonut venäläisiin stereotyyppeihin mutta nyt alan jo lämmitä niille, seuraavaksi hän varmaan vetäisee vodka pullon kassistaan, naurahdin ääneen pikkaisen.
- Mitä sinä naurat? Kysyi Katya vihaisena.
- En mitään, sanoin ja lopetin nauramisen heti
- Yhtäkkiä oven takaa kuului koputusta. Pelästyin niin paljon että pomppasin pystyyn, maja meni melkein rikki.
- Istu alas! Huusi Katya ja veti minut takaisin maahan istumaan.
- Mi-mi mikä tuo oli, kuiskasin peloissani
- Ten koda toisin sanoen koodi varjo, agenteilla oli parempaa tekemistä kun keksiä nimiä asioille näköjään, kuiskasi Tanya.
- Ovi aukesi. Kankaan läpi ei pystynyt kuitenkaan erottamaan varjo hyypiötä.
- Katya ei ollut pelokkaan näköinen.
- Eikö sinua pelota? Kuiskasin hiljaa Katyalla
- Hän ei vastannu
- Kuulitko?
- Shhh he kuulevat kaiken, kuiskasi Katya
- Kuulin pientä mumiina, mumina tuli varjo hyypiöstä. Se oli karmivan kuuloista.
- Laitoin silmät kiinni, en ole mikään kauhean rohke tyyppi. Yleensä mä vaan esitän, tiedän itse että olen nynny enkä uskalla tehdä mitään pelkään jopa ihmisille puhumista. Minähän esitän vain.
- Aloin jo tärisemään, tunsin jo kuinka karvat ihossani nousi pystyyn. Sillä hetkellä olisin voinut vaikka tyhjentää sata astianpesukonetta, tämä oli paljon kamalampaa. Katya huomasi että tärisin ja otti minusta kädestä kiinni.
- Me selviämme tästä kyllä, odotetaan vain vähän aikaan. Katya sanoi kuiskaten.
- Oloni oli jo heti parempi kun Katya puhui. Katsoin maata, se oli betonia. Lattia oli kylmä mutta onneksi olin laittanut takkini pyllyni alle että en saisi virtsatietulehdusta.
- Katya päästi kädestäni ja kurkkasi että olisiko se varjohyypiö vielä siellä.
- Katya nousi pikkaisen ja hän oli jo pian kyykyssä. Hän alkoi nousemaan hitaasti ja alkoi sitten kävelemää ulos teltasta.
- Älä! Sanoin hiljaisella äänellä
- Katya ei kuunnellu vaan meni, hän teki tämän minun takiani. Hän tiesi että minua pelotti ja sen takia meni katsomaan että voisimmeko päästä eteenpäin.
- Voin vielä odottaa, sanoin Katyalle joka oli jo majan ulkopuolella

Noin 30 sekunnin päästä Katya tuli takaisin majaan ja istahti

- Oliko se vieläkin siellä? Kuiskasin.

-Ei mutta meidän pitää olla hiljaa koska noilla varjo hyypiöillä on todella hyvä kuulo jonkun takia. Katya kuiskasi ja katsoi minua suoraan silmiin.

- Miten uskalsit mennä tuonne? Kysyin kuiskaten.

- No olen nähnyt pahempaakin Pietarin kaduilla. Huumeita, väkivaltaa ja pari kertaa jopa tappamista. Ei Venäjä loppujen lopuksi mikään paratiisi ole, siellä on vaarallista. Joko sinä lyöt ekan tai joku lyö sinua, niin se vain menee. Olen koditon vanhempani jätti minut kadulle kun...

- Kun mitä? Kysyin

- Ei mitään sittenkään, Katya sanoi hiljaisella äänellä samalla kun alkoi puremaan omia kynsiä.

Otin Katyan kädestä kiinni ja vedin sen pois hänen suustaan.

- Tuo ei ole hyväksi sinulle, sanoin ja hymyilin hänelle.

Katyan ilme oli hämmästynyt. Hän punastui.

Vedin käteni pois ja Katya katsoi maahan.

- Kuitenkin koska me päästään täältä pois? Kysyin nopeasti.

- Me voidaan mennä nyt, jos siis haluat. Sanoi Katya ja katsoi minuun

- Kyllä minä varmaan tästä pystyn juoksemaan, sanoin ja nousin.

Me purettiin meidä maja nopeasti ja pistettiin se Katyan kassiin.

- mennään, kuiskasi Katya

huone oli pieni joten me vain käveltiin ovelle hitaasti mutta varmasti. Huone oli niin tyhjä että siellä olisi voinut tulla hulluksi. Ovi samanlainen niinku kaikki muutkin, vanha ja kämäisen näköinen.

Avasimme oven ja tunsimme kuinka kylmä tuulahdus osui naamoihimme. Käytävällä oli kylmä. Käytävällä oli yhtä kylmä kun syysyönä. Palelin vaikka minulla oli takki. Katyalla ei ollut takkia hänellä oli vain todella ohut sininen poolopaita.

- Eikö sinulla ole kylmä? Kysyin Katyalta

- Olen tottunut tällaisiin kylmyyksiin, olen asunut kadulla jo vuoden ilman rahaa tai vaatteita joten ei tässä mitään. Sanoi Katya kuiskaten.

Tajusin yhtäkkiä kuinka samanlaisia minä ja Katya olemme. Tiedä tiedän, minä pelkään ja Katya ei mutta en tarkoita sitä vaan sitä että kaikki on ihan sama tai ei sillä ole hirveästi väliä, ei ihme että äitini vihaa minua niin paljon.

- Muista sitä että sitä hiljempaa me ollaan sitä kauemmin varjo hyypiöllä kestää.

- Miten niin kestää kauemmin? Kysyin hämmentyneenä.

- Niillä kestää kauemmin koska ne kuulee ääniväreilyiden kautta, eli ne ei tavallaan kuule ne enemmänkin tuntee. Joten jos et halua kuolla tänään suosittelisin olemaan hiljaa.

Välillä Katyan tosikko piirre on kieltämättä aika hauska. Se kuulostaa mielestäni aika hauskalta.

Me käveltiin pitkin käytävää hiljaa kunnes me taas pystyttiin kuulemaan sitä karmivaa muminaa. Me alettiin taas juoksemaan. Varjo hyypiö oli aika hidas mutta olisi kuitenkin voinut saada meidät kiinni jos olisimme jäänyt tauolle vähäksi aikaa.

Katya juoksi paljon nopeampaa kuin minä, vähän aja päästä huomasin jo että olin Katyan perässä.

- JUOKSE NOPEAMMIN! Huusi Katya

- En pysty, pyörtyisin jos alkaisin juoksemaan kovempaa. sanoin hengästyneenä.

Katya tarttui käteeni ja veti minut eteeni.

- NYT JUOKSE, huusi Katya.

Huomasin että tuo pieni veto vei Katyalta paljon voimaa hän oli selvästi jo väsynyt. Katsoin taakseni ja olin huolissaan siitä että kohta emme jaksaisi enään. epätoivo nousi, emme koskaan pääse täältä pois ja että kohta kuolemme.

Aloin jo hidastamaan.

- MITÄ SINÄ TEET, meillä on vielä mahdollisuuksia paeta. Huusi Katya vaivalloisesti.
- MINÄ EN LUOVUTA JOS SINÄ ET LUOVUTA, huusin Katyalle.

Näin taas kun Katya alkoi juoksemaan.

- Minä en koskaan luovuta, sanoi Katya.

Olin vähällä oksentaa, tunsin kuinka kehoni alkoi todellakin väsymään. En edes pystynyt hengittämään kunnolla mutta en voi antaa vain periksi.

Väsymystä on vaikeaa selittää, oloni oli kauhea.

- OVI! Huusi Katya.

Tristin silmiäni ja näin valkoisen oven noin 50 metrin päästä. Meillä onkin sittenkin toivoa. Se ajatus että selviämme antoi minulle voimaa ja juoksin viimeisillä voimillani ovelle ja avasin oven.

- LUKITSE SE! Huusi Katya.

Mä suljin oven äkkiä ja juoksin huoneeseen.

Olin hengästynyt, olisin halunnut vain istua mutta tiesin että minulla ei olisi aikaa. Laitoin käteni polvilleni. Lihaksiini sattui ja tuntui siltä että saisin kohta sydänkohtauksen. Minun rintaani puristi ja sattui, minulla ei ole koskaan sattunut elämässäni niin paljon.

Yhtäkkiä kuulin takaani tömähdyksen.

Katsoin taakseni, eka luulin että se olisi taas se pirhanan varjo hyypiö mutta sen sijaan se olikin Katya joka oli tippunut lattialle.

Juoksin Katyan luokse ja kyykistyin hänen viereen.

- Oletko sinä kunnossa? Kysyin Katyalta huolissani.

- En ole saanut ruokaa päiviin, en tiedä kuinka paljon jaksan vielä juoksemaan noita karkuun. Minulla ei ole enään ollenkaan voimia, ja sitä paitsi kadulla olisi ihan yhtä hirveää kun täällä. En tavallaan voi paeta maailman kamalaa puolta, mutta sinä voit juosta vielä kun sinulla on mahdollisuus.

- Ei sinun pitää nousta et voi vain jättää minua näin, sanoin paniikissa.

- Olisin vain vaivaksi jos tulisin mukaan, olisi pitänyt levätä lisää ennen kun lähdettiin, Katya sanoi käheällä äänellä.

Katya makasi kylmällä betonilattialla ja näytti hyvin kärsivän näköiseltä.

- Äskettäin olit vielä okei, mitä tapahtui? Kysyin hämmentyneenä.

- Peittelen kipua aina, Pietarin kaduilla kipua ei näytetä vaikka mikä olisi. Katya sanoi ja katsoi minua suoraan silmiin.

Mitä minun pitäisi tehdä en voi vaan jättää häntä tähän kärsimään ja odottamaan kuolemaa.

- En voi jättää sinua tähän, sanoin ja nostin Katyan käsiini.

Hän pelasti minut ja nyt on minun vuoroni pelastaa hänet.

- Ei juokse pois jätä minut tähän ihan oikeasti, Katya sanoi alko yrittämään ryömimään käsistäni pois

En kuunnellu Katyaa tiesin että hän ei juuri nyt pysty keskittymään asioihin mitkä olisi hänelle parhaita.

Minulla oli vähän voimia mutta tiesin että minun pitää saada hänet turvaan. Ei ole aikaa rakentaa majaa, varjo hyypiö oli jo oven ulkopuolella ja kohta saisi oven jo auki. Meillä olisi vain pienempi mahdollisuus selvitä jos jäisimme tähän rakentamaan majaa. Katsoin taakseni ovea päin josta me tultiin ja kuulin kun hirviö yritti päästä sisälle.

Aloin juoksemaan ja tazjusin kuinka kevyt Katya oikeasti oli. Melkein jopa pelästyin siitä että tunsin hänen luunsa. En nähnyt sitä ennen koska hänen vaattensa olivat liian isoja hänelle, ne olivat varmaan liian isoja hänelle koska hän ei ollut syönyt tarpeeksi.

Juoksin henkeni edestä, tiesin että jo en liikkuisi nyttien en liikkuisi koskaan. Tiesin että minulla ei ole paljon aikaa. Jos en juoksisi nyttien varjo hyypiö saisi meidät helposti kiinni. Oli paljon vaikeampaa juosta samalla kun pitää alipainoista mutta silti ysiluokkalista käsissäni.

- Sinun ei tarvitse, sanoi Katya.

-Älä ole noin epäitsekäs, ajattele nyt itseäkin välillä. Sanoi Katjalle hengästyneenä.

- MUTTA MINULLA EI OLE ENÄÄ MAHDOLLISUUTTA ELÄÄ, Katya huusi tuskissaan.

En taaskaan kuunnellu häntä jatkoin vain juoksemista. Käytävä oli taas pitkä ja se oli vielä kylmempi kun edellinen käytävä. Olisi voinut melkein sanoa että siellä tuuli, mutta nyt ei ollut aikaa keskittyä siihen.

Juostaanko me täällä päivät pitkät ilman ruokaa ja ilman kunnollista lepotaukoa.

- Ota kassistani kangasta ja rakenna maja, sanoi Katya.

Toimin heti ja laskin Katyan maahan ja vedin kankaan pois kassista.

Katossa oli putkia joihin solmin vanhan kangaspalan putken ympäri ja vedin Katyan kankaan alle. Vedin heti sen jälkeen toisen kankaan joka oli vähän pienempi ja rikkinäisempi kun toinen. Solmin sen putken ympärille ja ryömin nopeasti kankaan alle.

- Oletko kunnossa? Kysyin Katyalta.

- En tiedä, sanoi Katya ja makasi yhä maassa puoli kuolleen näköisenä.

Menin Katyan viereen kyykkyyyn ja katsoi mikä hänellä oli.

Katya oli ihan kalpea, Hänen kämmenensä oli täynnä tulehtuneita haavoja. En usko että aliravitsemus on ainoa selitys hänen huonoon kuntoon. Katyan paidassa näkyi iso ruskean näköinen läikkä. Nostin ihan vain vähäsen hänen paitaansa ja huomasin ison haavan joka oli niin tulehtunut että veri haavassa oli jo muuttunut ruskeaksi, onkoha Katyalla verenmyrkytys?

- Koska sait haavan? Kysyin ja katsoin Katyaa huolestuneella äänellä.

- En m-muista, sanoi Katya änkyttäen.

Onneksi veri on hyytynyt mutta haava on tulehtunut pahasti. Meillä ei ollut mitään alkoholia mitä olisi voinut käyttää haavan pesemiseen. Pistin taas paidan takaisin paikoilleen ja katsoin taas hänen kämmeniään, kuten sanoin ne oli tulehtuneita mutta onneksi haavat ei olleet tulehtunut yhtä pahasti. Tämä ei ollut eka kerta kun en tiennyt mitä tehdä.

En tiedä miksi mutta olen kiintynyt Katyaan hyvin nopeasti, ihan niinkuin oltaisiin tunnettu aina. Katya olen elossa, en vaan voi jättää häntä kuolemaan. Aina on pakko olla joku ratkaisu. Ehkä täällä jossain onkin hiiltä, en tiedä. Kohta hirviö tulisi ja meidän pitäisi alkaa taas juoksemaan, en tiedä pystynkö siihen. Kohta varjo hyypiö kuitenkin kuulisi meidät.

Katya vaikeroi kylmällä betonilattialla, oli hirveää vain katsoa vierestä kun hän kärsii. Ei ollut oikein mitään tehtävissä. Teltta suojasi meitä vain vähän aikaa joten piti ajatella nopeasti. Tiesin että jos teen väärän päätöksen voisimme kuolla. Joko minä kannan Katyaa käsissäni ja juoksen kauemmas että saadaan lisää aikaa tai jäädään tähän jolloin minulla on vähemmän aikaa hoitaa Katyaa, ainoa ongelma juoksemisessa on se että Katya ei kestäisi enää ja kuolisi tai sitten minä vain väsyn liikaa. Ainoa mitä tuli mieleen oli repiä paidastani pala ja sitoa se sitten hänen kämmenensä ympärille, ehkä se auttaisi.

Revin nopeasti paidastani palan ja pyöritin sen Katyan kämmenen ympärille. Yhtäkkiä kuulin taas varjo hyypiöiden muminaa. Tunsin kun ihoni meni kananlihalle.

- Me kuollaan kohta, me emme tule selviämään tästä, kuiskasin Katyalle

- Ei! Minä kuolen, en ole tehnyt mitään hyvää tälle maailmalle... Olen vain haitaksi jopa oma kotimaani vihaa minua, ei minulla oikeasti ole mitään oikeassa maailmassa. Katso minua olen haitaksi sinullekin, olisit varmaan jo päässyt kotiin ilman minua, sanoi Katya hiljaisella äänellä.

Katya jankkasi koko ajan minulle että minun pitäisi lähteä, halusiko hän kuolla?

-Venäjän viranomaiset jahtasivat minua oikeassa maailmassa ja tulee vielä jos pääsen täältä pois, kuiskasi Katya

- Mutta en voi oikeasti vain jättää sinua tänne, kuiskasin Katyalle vihaisena

- En ole turvassa missään, minulla ei ole mahdollisuutta hyvään elämään mutta sinulla on. Älä tuhlaa energiaasi minuun, tuhlaa se itseesi. Sanoi Katya

- Shh, älä puhu noin kovaa, sanoin.

-AAAAA, huusi Katya

Katya huusi varjo hyypiötä, hän halusi että lähdän.

Nousin nopeasti kyöneleet silmissäni. Seisoin paikoillani pari sekuntia ja katsoi Katyaa ja Katya katsoi minua.

Varjo hyypiö tuli lähemmäs ja tiesin että minun pitää juosta, juoksin niin nopeasti kun pystyin.

- Kiitos ja heippa, huusi Katya.

En pystynyt katsoa taakseni. Tunsin suurta katumusta, kadun sitä etten ottanut Katyaa mukaan, mutta jos me nyt realistisesti ajatellaan Katyan olisi ollut mahdotonta selvittää niillä haavoilla. Tunsin kuinka lämpimät kyönelee siveli poskiani. En pystynyt edes keskittyä äänin ympärilläni. Toivoin että tämä olisi vain unta, mutta tiesin että se ei ollut sillä pystyin tuntemaan kaiken ympärilläni.

Tiesin että minulla on aikaa paeta sillä varjo hyypiö oli Katyan kimpussa. Tunsin suurta katumusta ja halusin vain juosta takaisin ja napata Katyan mukaani.

Mitä jos seuraava ovi olisikin uloskäynti?

-AAAAA, huusi Katya tuskallisesti.

Pelästyin, sain pienen sydänkohtauksen. Tuo huuto ei auttanut paljoa itkun lakkaamista, juuri toisin päin se pahensi sitä. Jatkoin juoksemista en pystynyt kuuntelemaan huutoa enään. Sitä kauemmas juoksin sitä enemmän katumusta tunnen. Katya sanoi että hänellä ei ole mahdollisuutta menestyä oikeassa maailmassa mutta en usko sitä, hän osasi puhua Suomea todella hyvin venäläiseksi.

En pystynyt siihen enään, pysähdyin koska tarvitsin tauon että voisin päästä eteenpäin. Olin hengästynyt, itkemisessä ja juoksemisessa menee paljon energiaa.

Katsoin taakseni, siellä ei ollut ketään. Olin onneksi juossut jo tarpeeksi pitkälle enkä nähnyt ketään missään.

Luku 3 viimeinen käytävä

Sain otettua pienen tauon ilman että minun pitäisi stressata varjo hyypiöstä joka kohta tulisi seuraamaan minua. Menin kyykkyyyn hetkeksi ja katsoin alas betonilattiaan joka oli harmaan ja masentavan näköinen. Halusin vain istahtaa kunnolla, mutta tiesin että minulla ei olisi aikaa.

Nousin ylös seisomaan pienen tauon jälkeen. Ihoni oli ihan kylmä kylmästä ilmasta joka kiersi pitkin käytävää. Minulla oli vain ohut kevättakki päälläni joka oli muutenkin jo ihan rikki kaikesta juoksemisesta ja sen päällä istumisesta.

Yritin lämmittää itseäni niin hyvin kun pystyn mutta loppujen lopuksi luovutin ja aloin juoksemaan. Tuntui pahalta käyttää aikaa jonka takia Katya kuoli, mutta en ala hukkaamaan sitä. Ajatus Katyan rohkeudesta vahvensi ja inspiroi minua, halusin olla samanlainen niin kuin hän. En halunnut että hänen kuolemansa menee hukkaan, aion tehdä jotain suurta jonakin päivänä. Aion opiskella paremmin kun koskaan, aion saada hyvät arvosanat ja elää hetkessä.

Juoksin pitkin kylmää käytävää, käytävä oli lähes pimeä ja eteeni oli vaikea nähdä. Joka askeleen jonka otin kaikui läpi käytävän, otin kaikumisen hyväksi ja kuuntelin koko ajan tarkasti koska varjo hyypiö tulisi taas. Tuntui siltä että harmaat betoniseinät tulisi lähemmäs koko ajan. Katsoin tarkemmin seinä samalla kun juoksin ja tajusi sitten että ne tuli oikeasti lähemmäs, se ei ollut omaa mielikuvitustani. Pelästyin tajuttuani sen ja olin saamassa paniikkikohtausta. Minulla ahtaanpaikankammo, en pysty sietämään ahtaita paikkoja. käytävä oli pitkä ja horisontissa ei näkynyt yhtään ovea. En voi vaan jäädä tähän, minun on pakko jatkaa.

En ollut syönyt kahteen päivään ainakaan joten minulla ei ollut hirveästi energiaa, en ollut saanut nukkua myöskään. Juoksin kuitenkin. Tämä oli kamalaa, tuntui että jalkani irtoisivat irti jos en pysähdy. Käytävä tuli kylmemmäksi koko ajan, aloin jo palella kovasti, käteni olivat ihan jäässä. Minulla ei ollut hanskoja joita olisin voinut pitää, Otin hanskani pois kun rakensimme majaa Katyan kanssa ekaa kertaa, enkä muistanut ottaa lapasia mukaan.

Tiesin että tämä paikka koettelee minua.

Juoksin nopeasti ja yritin olla välittämästä seinistä jotka oli jo vain puolen metrin päästä minusta. Tunsin kuinka Ahtaanpaikankammoni koputteli jo, sydämeni löi kovempaa. En ole koskaan ennen ollu näin ahtaassa paikassa, ehkä ahtain paikka missä olen ollut on koulujen vessat.

Varjo hyypiö sai vihdoinkin sen mitä se halusi. Varjo hyypiö ei ollut takanani, eikä varmaan tule olemaan pitkään aikaan.

Huomasin että käytävä tuli valoisammaksi koko ajan, silmiini sattui sillä olen ollut pimeässä pari päivää.

Hiljattain huomasin että käytävän päässä oli valoa, tiesin että pääsisin pois täältä. Juoksin kovempaa ja kovempaa. En katsonut taakseni kertaakaan vaan juoksin vain eteenpäin, tiesin että jos katsoisin taakseni katuisin sitä, ei sitä koskaan tiedä mitä siellä on. Tulin lähemmäs valoa, tiesin että en ollut kuollut. Olin väsynyt mutta tiesin että jos en nytten juokse en tule koskaan juoksemaan. Olin vain pari metriä valosta. Pysähdyin ja mietin kannattaako, mutta en voi kääntyä takaisinkaan. Astuin valoon ja pistin silmät kiinni.

Luku 4 kotona

Tunsin kylmän tuulen joka osui poskiin. Avasin silmäni ja näin pimeän taivaan, nousin pystyyn makuasennosta. Katsoin ympärilleni ja vain himmeät katuvalot jotka tulivat kävelytiestä. Nousin pystyyn ja tajusin että en ollut ihan jäässä. Oliko aika pysähtynyt? Lupaan etten nukahtanut. Sitten muistin! Minulla pitäisi olla pieni jälki ranteessa joka tuli siitä kun rakensimme majan Katyan kanssa. Otin takkini pois ja nostin pitkähihasemni hihan, ranteessa oli jälki. Se oli totta. Kävelin märkää asfalttitietä, Ilma oli sama silloin kun kävelin puistoon, kylmä ja yllättävän kostea ilma. Olin jo melkein kotona, oli vaikea tunnistaa aluetta pimeässä. Onneksi kuitenkin meidän taloyhtiön vanha leikkipaikka näkyi.

Olo tuntui tyhjältä ja keho tuntui hyvin raskaalta. En voinut vain käsittää sitä että joku juuri uhrasi elämänsä minun puolestani.

Olin jo meidän kerrostalon pääsisäänkäynnillä. Avasin oven hitaasti ja astuin sisään.

Juuri kokemani oli jotain käsittämätöntä, en voi edes itse käsittää kuinka rauhallinen olen.

Ehkä olen vain shokissa.

Kävelin rappukäytävää ylös meidän asunnon eteen. Avasin oven ja haistoin heti mikroaterian hajun. Kävelin sisälle ja otin kenkäni pois. Kävelin olkkariin ja näin äidin istumassa ruokapöydällä ja katsoi olympialaisia, Olympialaisista näkyi sama uima ottelu kun lähdin.

- Hei missä olit? Kysyi äiti samalla kun söi pihvi mikroaterian.

- Olin vain pienellä kävelyllä, sanoi ja hymyilin.

- Okei, Pakastimessa on on mikroateria sinulle se on kanaa tai jotain, sanoi äiti ja katsoi minuun.

- Selvä, sanoin ja laitoin takin naulakkoon.

Kävelin huoneeseeni. Mitä tapahtui?

Minun pitää puhua tästä. Mutta sitten muistin mitä Katya sanoi. Olisin vaarassa jos puhuisin tässä. Venäjän viranomaiset nappaisivat minut ja tekisi kaikkea kamalaa, en halua edes tietää. Nappasin vihkon työpöydälläni ja aloin kirjoittaa, tiesin että en voi vaan olla puhumatta tästä kenellekään.